

*Sygn. akt II Ka 297/22*

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Pucyk

przy udziale Prokuratora Leszka Soczewki

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2022 r.

sprawy **R. N.**

**oskarżonego z art. 191 § 1 kk i in.**

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 29 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 192/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. B. 516,60 zł (w tym VAT 96,60zł) wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 zł kosztów sądowych za postępowania odwoławcze zwalniając go od ponoszenia pozostałych wydatków i przejmując je w tym zakresie na rachunek Skarbu Państwa.

<b>UZASADNIENIE</b>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	<b>II Ka 297/22</b>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	<b>1</b>	
<b>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</b>		

**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

**Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 29 grudnia 2021 r.  
sygn. akt II K 192/18**

**1.2. Podmiot wnoszący apelację**

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny

# **obrońca**

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# inny

**1.3. Granice zaskarżenia**

**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

# **na korzyść**

# na niekorzyść

# **w całości**

# w części

#

#

#

co do kary

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

co do winy

<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	<b>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</b>	
#	<b>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</b>	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

#### 1.4. Wnioski

#	<i>uchylenie</i>	#	<i>zmiana</i>
---	------------------	---	---------------

**2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

**2.1. Ustalenie faktów**

<b>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
<b>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	-----

**2.2. Ocena dowodów**

<b>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<p><b>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p><b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b></p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Zarzuty obrońcy oskarżonego;</p> <p><u>W zakresie czynu I:</u></p> <p>1. naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodą ocenę wyjaśnień oskarżonego R. N., w zakresie w jakim wskazał, że zgubił swój telefon u C. P., podczas gdy brak jest dowodu pozwalającego na zakwestionowanie jego twierdzeń, a potwierdza je okoliczność, że to C. P. odebrał przekaz pieniężny pochodzący od M. W.,</p> <p>2. naruszenie art. 410 kpk poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego stwierdzenia, że to R. N. grożąc M. W. rozpowszechnieniem filmiku z jej udziałem zmusił ją do przesłania w dniu 2 grudnia 2015 r. przekazu pieniężnego w wysokości 2000 zł, podczas gdy brak jest jakiegokolwiek dowodu wskazującego na sprawstwo oskarżonego, w szczególności z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># <b>niezasadny</b></p>

uwagi na fakt, że to nie oskarżony dzwonił do M. W. z żądaniem zapłaty kwoty 2000 zł, jak również to nie on odebrał w placówce pocztowej kwotę 2000 zł,

które to naruszenia doprowadziły do:

3. błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że R. N. grożąc M. W. rozpowszechnieniem filmiku z jej udziałem zmusił ją do przesłania w dniu 2 grudnia 2015 r. przekazu pieniężnego w wysokości 2000 zł, podczas gdy pieniądze na poczcie odebrał C. P., u którego oskarżony zgubił telefon, w którym było nagranie z udziałem oskarżonego i M. W., jak również zapisy korespondencji, jaką strony ze sobą prowadziły.

#### W zakresie czynu II:

1. naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodą ocenę dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim wskazał, że nie udostępniał filmiku obrazującego stosunek jego i M. W., którym Sąd odmówił wiary w sytuacji, kiedy mechanizm rozpowszechniania przedmiotowego filmiku opisany przez świadków, wyklucza sprawstwo R. N. w tym zakresie,

2. naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę dowodu w postaci zeznań M. W. oraz A. R., którym Sąd dał pełną wiarę w zakresie, w jakim wskazali, że stanowczo na filmiku rozpoznali pokrzywdzoną, podczas gdy osoby te wskazały, że nagranie oglądały ok 2-3 sekundy, nie umiały podać żadnych szczegółów dot. nagrania,

	<p>a ponadto z zeznań K. R. wynika, jak również opisuje ona zupełnie inny przebieg tego filmu niż podaje pokrzywdzona,</p> <p>3. naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę dowodu w postaci zeznań K. R., J. W., P. W. i M. O., na podstawie których Sąd dokonał ustaleń faktycznych w zakresie rozpowszechnienia przez oskarżonego filmiku z udziałem pokrzywdzonej, podczas gdy żadna z tych osób nie widziała tego nagrania, które to naruszenia doprowadziły do:</p> <p>4. błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że R. N. na portalu internetowym YouTube rozpowszechnił bez zgody M. W. wcześniej utrwalony wizerunek pokrzywdzonej w trakcie czynności seksualnej, podczas gdy taka sytuacja nigdy nie zaistniała. Nikt nigdy nie publikował filmiku z udziałem pokrzywdzonej, a powiązanie czasowe z przedmiotowym zdarzeniem rozpowszechnienia jakiegoś filmiku pornograficznego na zasadzie łańcuszka przez znajomego M. O. miało charakter przypadkowy. R. N. nie ma ani możliwości ani umiejętności do przeprowadzenia ataku polegającego na wprowadzeniu wśród znajomych pokrzywdzonej złośliwego oprogramowania celem rozpowszechnienia filmiku z jej udziałem.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty skarżącego okazały się niezasadne.</p>		

Zarzuty skarżącego w zakresie obu czynów sprowadzają się jedynie do kwestionowania przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów przede wszystkim zeznań świadków. W orzecznictwie, wielokrotnie podkreślano, że zarzut błędu "dowolności" jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego, a nie tylko ograniczenia się do własnej oceny tego materiału (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 października 2021 r. II AKA 149/21, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 października 2021 r. II AKA 303/20).

W niniejszej sprawie okoliczności podniesione przez obrońcę oskarżonego nie mają znaczenia w kontekście prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy. Należy podkreślić, że Sąd Rejonowy wyszczególnił z jakich względów i w jakim zakresie obdarzył walorem wiarygodności każdy z dowodów przeprowadzonych w sprawie w kontekście całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zgodnie z zasadą z art. 7 kpk tj. przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Skarżący



w apelacji pomija prawidłowe ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy przedstawiając własną, korzystną wersję zdarzeń dla oskarżonego w istocie mającej na celu zanegowanie sprawstwa oskarżonego.

Tytułem wstępu do dalszych rozważań merytorycznych stanowiących odpowiedź na zarzuty skarżącego, w zakresie czynu pierwszego związanego z szantażowaniem pokrzywdzonej przez oskarżonego pierwszorzędne znaczenie miały zeznania świadków, przede wszystkim pokrzywdzonej, jej męża J. W. oraz C. P. w zakresie w jakim opisał okoliczności podjęcia kwoty 2.000 zł oraz relacji z oskarżonym. Z kolei w zakresie drugiego z czynów

tj. udostępnienia filmu z udziałem pokrzywdzonej pierwszorzędne i kluczowe znaczenie miały zeznania pokrzywdzonej, jej męża J. W., A. R. oraz K. R.. Świadek A. S. była pośrednim świadkiem zdarzenia, znała okoliczności sprawy (tak w zakresie szantażu i przelewu kwoty 2.000 zł, jak również udostępnienia filmu)

ze słyszenia od pokrzywdzonej, nie otrzymała osobiście linku do filmu ani go nie oglądała, jednakże zeznania świadka były spójne, logiczne oraz znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym w związku z tym stanowiły pełnowartościowy materiał dowodowy. Zeznania świadka M. O. miały drugorzędne znaczenie, bowiem zeznał jedynie, iż otrzymał w czerwcu 2016 r. link do filmiku na portalu You Tube, jednakże nie pamięta czy go oglądał i nie wie jakiej był on treści. Świadek wiedział tylko, że przedmiotowy link zaczął

automatycznie rozsyłać się do jego znajomych na portalu Facebook, co koresponduje zasadniczo z materiałem dowodowym sprawy. Nie ulega zaś wątpliwości, że świadek A. R. na filmie który oglądał rozpoznał pokrzywdzoną, w okolicznościach podawanych przez nią samą podczas zeznań.

Sąd Rejonowy dokonał również prawidłowej oceny zeznań pozostałych świadków R. A.-funkcjonariusza Policji dokonującego analizy połączeń telefonicznych oraz D. R. pracownicy placówki pocztowej w B., zeznającej w postępowaniu przygotowawczym, których to dowodów skarżący nie kwestionował tak jak i opinii biegłego z zakresu informatyki P. K.. Podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 3 lutego 2021 roku biegły nie wykluczył sposobu udostępnienia filmu wskazanego przez pokrzywdzoną (k.331).

Wyjaśnienia oskarżonego zostały prawidłowo uznane przez Sąd Rejonowy za wiarygodne jedynie w części w jakiej pokrywały się, znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym przede wszystkim zeznaniach pozostałych świadków, w pozostałym zakresie stanowiły przyjętą linię obrony, a podawane przez niego okoliczności przede wszystkim związane ze zgubieniem telefonu służyły jej wzmocnieniu i uwiarygodnieniu.

Poza wszelką wątpliwością jest fakt, iż oskarżony wraz z pokrzywdzoną nawiązali znajomość na portalu internetowym, wymieniali wiadomości o

charakterze erotycznym, finalnie umówili się na spotkanie na którym doszło do stosunku oralnego i nagrania filmu. W tym zakresie zarówno wyjaśnienia oskarżonego jak i zeznania pokrzywdzonej są zbieżne.

Okoliczność podniesiona przez obrońcę oskarżonego związana ze zgubieniem przedmiotowego telefonu stanowi przyjętą przez oskarżonego linię obrony, która nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i ma na celu zaprzeczenie sprawstwu oskarżonego w zakresie stawianych mu zarzutów, biorąc pod uwagę następujące okoliczności:

- oskarżony przypomniał sobie o rzekomym zgubieniu telefonu z nagrany filmem będąc u świadka C. P. dopiero na rozprawie 12 czerwca 2019 r., po ponad roku od przesłuchania w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym i ponad 3 latach od zdarzenia,

- wyraźnie zaprzeczył tej okoliczności świadek C. P., który będąc przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego ani w toku postępowania przed sądem o takiej okoliczności nie wspominał, nie znał pokrzywdzonej z imienia i nazwiska,

- w dniu 28 listopada 2015 roku z numeru (...), z którego oskarżony miał kontaktować się z pokrzywdzoną wykonano połączenie z numerem (...) należącym do C. P. – wykaz połączeń (k.55), co przeczy twierdzeniom o pozostawieniu telefonu w dniu zdarzenia w miejscu zamieszkania świadka (nie można również pominąć, że przed tym

dniem miało miejsce szereg połączeń pomiędzy tymi telefonami);

- brak w aktach sprawy informacji, aby oskarżony poszukiwał telefonu rzekomo pozostawionego czy też zagubionego, brak informacji, aby w tej sprawie kontaktował się z C. P..

Niezasadny okazał się również zarzut obrońcy, naruszenia art. 410 kpk związany

z zakwestionowaniem, aby to R. N. zmusił M. W. do przesłania w dniu 2 grudnia 2015 r. przekazu pieniężnego w kwocie 2000 zł, z uwagi na brak dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego, w szczególności z uwagi na fakt, że to nie oskarżony dzwonił do M. W. z żądaniem zapłaty kwoty 2000 zł, jak również to nie on odebrał w placówce pocztowej kwotę 2000 zł.

Wskazanie naruszenia przepisu art. 410 kpk wymaga wykazania, że przy wyrokowaniu sąd opierał się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź oparł się na części materiału ujawnionego. Dokonanie wadliwej oceny dowodów nie stanowi natomiast uchybienia dyspozycji art. 410 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 lipca 2020 r. o sygn. II AKa 210/18)

Zarzut skarżącego odnosi się bez wątpienia do oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Skarżący nie wykazał, na czym w niniejszej sprawie polegało naruszenie zasady ujętej w art. 410 kpk zgodnie z którą podstawę wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

W niniejszej sprawie nie wystąpiła sytuacja, w której Sąd pierwszej

instancji poczyniłby ustalenia faktyczne oparte na niekompletnym materiale dowodowym.

W tym miejscu Sąd Okręgowy, wskazuje skarżącemu, iż Sąd Rejonowy zmienił opis czynu związany z działaniem oskarżonego przyjmując, że działał on wspólnie i w porozumieniu z inną osobą lub osobami, co wskazuje, że żądanie pieniędzy oraz ich bezpośrednie odebranie w placówce pocztowej mogło być zrealizowane przez inną osobę, co nie wymaga ponownego szerszego omówienia bowiem Sąd Rejonowy w uzasadnieniu odniósł się do przedmiotowej kwestii.

Pokrzywdzona wpłaciła pieniądze na dane C. P., który to podjął wpłaconą kwotę w Urzędzie Pocztowym w B., a świadek w swoich depozycjach z jednej strony co prawda nie potwierdził jednoznacznie, że pobierał pieniądze dla oskarżonego, jednakże dalej podał, że mógł odbierać prywatne przekazy dla oskarżonego bowiem nie stanowiło to żadnego problemu. Taki przebieg zdarzeń wbrew twierdzeniom oskarżonego jest jak najbardziej realny w sytuacji gdy i oskarżony i świadek znali się, pracowali razem, a nawet odbywali kary pozbawienia wolności w tym samym zakładzie karnym. Nadto, w aktach sprawy znajduje się potwierdzenie odbioru kwoty 2000 zł podpisane przez świadka C. P., a wypłata pieniędzy w Urzędzie Pocztowym jest możliwa tylko po podaniu kodu, który odbierający otrzymuje w wiadomości sms. Świadek C. P. ani pokrzywdzona M. W. nie znali się, nigdy nie utrzymywali ze sobą kontaktu, jednakże z uwagi na wyżej

wymienione okoliczności związane ze znajomością oskarżonego ze świadkiem biorąc pod uwagę fakt, iż z żądaniem pieniędzy skontaktowała się z pokrzywdzoną nieznaną jej osobą, tą osobą mógł być świadek. Nadto, z okoliczności sprawy nie wynika żaden powód dla którego pokrzywdzona miałaby przelać kwotę 2000 zł na rzecz C. P.. Pokrzywdzona, mając świadomość zawartości filmu ujawniła informację o spotkaniu z mężczyzną swojemu mężowi, narażając na rozpad relacje małżeńskie. Skarżący nie wskazał dlaczego w takich okolicznościach pokrzywdzona miałaby nieprawdziwie zeznawać obciążając oskarżonego.

Ponadto jak słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, z zeznań pokrzywdzonej jak również świadka J. W. wynika, iż osoba, która w styczniu 2016 r. kontaktowała się z J. W. wiedziała, jakim samochodem na spotkanie z oskarżonym przyjechała pokrzywdzona. Wobec tego takiej wiedzy nie mogła posiadać przypadkowa osoba, która znalazłaby telefon co pomija w sposób oczywisty oskarżony.

Oskarżony, kontaktując się w styczniu 2016 r. (a więc ponad miesiąc od spotkania z pokrzywdzoną) z mężem pokrzywdzonej, zaproponował mu udostępnienie filmu z udziałem pokrzywdzonej. W związku z tym w sposób oczywisty przeczy to wersji oskarżonego o zgubieniu telefonu wraz z nagraniem i jednocześnie potwierdza celowe działanie oskarżonego, jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy w formie

współsprawstwa co znalazło odzwierciedlenie w zakresie opisu czynu w zaskarżonym wyroku, a następnie uargumentowane w jego uzasadnieniu.

Niezasadne okazały się również zarzuty związane z drugim z zarzucanych oskarżonemu czynów w zakresie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego związanej z ustaleniem okoliczności rozpowszechniania filmu przez oskarżonego.

Obrońca dokonuje dowolnej oceny zeznań świadków przedstawiając własną, korzystną dla oskarżonego ocenę zeznań świadków M. W. oraz A. R., która jest niezasadna. Sąd Rejonowy w tym zakresie dokonał prawidłowej oceny zeznań poszczególnych świadków zgodnie z zasadami z art. 7 kpk.

W zakresie czynu związanego z udostępnieniem filmu przez oskarżonego należy zwrócić uwagę na zeznania pokrzywdzonej, która dwukrotnie na rozprawach w dniach 12 czerwca 2019 r. oraz 27 października 2021 r. zeznała, że po przesłaniu sms- do jej męża kontaktowała się z oskarżonym i prosiła aby przestał ją dręczyć. Tymczasem, jak zeznała dalej, oskarżony „śmiał się do słuchawki, że sama sobie życie zniszczyłam. Jak powiedziałam, że zgłoszę to na policję to się śmiał, że policja nic mu nie zrobi” (k. 207).

W tym miejscu odnosząc się do wątpliwości obrońcy oskarżonego w zakresie jego oceny zeznań poszczególnych świadków należy podkreślić, iż A. R. wskazał, że włączony na telefonie film, przekazała mu żona, a następnie go usunął (k. 209). Zeznał tak jak w postępowaniu przygotowawczym, że

na filmiku rozpoznał M. W.. Pomimo braku szerszych informacji w tym zakresie brak podstaw, aby uznać zeznania świadka za niewiarygodne. Zeznania pokrzywdzonej są również jak najbardziej wiarygodne. Nie ulega wątpliwości, że jako osobą pokrzywdzona, szantażowana, mogła rozpoznać siebie nawet w tak krótkim czasie oglądania filmu, tym bardziej, że mogła się spodziewać takiego zachowania.

O kryteriach oceny wiarygodności zeznań świadków/ pokrzywdzonych wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 listopada 2014 r. o sygn. II KK 161/14 w którym przyjął, że nie można oczekiwać, że świadek będący bądź to pokrzywdzonym, bądź przypadkowym obserwatorem zdarzenia, poddany oczywistemu w takiej sytuacji stresowi, zapamięta z fotograficzną wręcz dokładnością wszelkie okoliczności dotyczące zajścia, zarówno te o zasadniczym znaczeniu, jak i zupełnie drugorzędne. Najwyraźniej pozostają w pamięci takie fragmenty zdarzenia, które wywołują w człowieku silne napięcie psychiczne.

W realiach niniejszej sprawy pokrzywdzona wspominała o strachu, podczas nagrywania filmu przez oskarżonego w trakcie stosunku oralnego- „W trakcie tego zbliżenia nie nagrywałam nic a to, że on nagrywał zorientowałam się, jak było już w trakcie nagrywania. Nie przerwałam czynności, można powiedzieć, że ze strachu” (k. 206v). Wobec tego brak podstaw do dyskwalifikowania przedmiotowej oceny zeznań pokrzywdzonej tylko z uwagi na podawanie przez świadka



innych okoliczności związanych z rozpoczęciem filmu.

Zdaniem Sądu Okręgowego okoliczności podniesione przez obrońcę w zakresie, czasu oglądania przez świadków M. W. oraz A. R. filmu, osoby oraz momentu skasowania filmu (czy to zrobiła K. R.

czy A. R.), jak również rozpoczęcia przedmiotowego filmu mają poboczne znaczenie zwłaszcza gdy, z okoliczności sprawy jednoznacznie wynika, iż rozesłany został film ze stosunku oralnego pokrzywdzonej z oskarżonym. Ubocznie należy wskazać, że i na tę kwestię Sąd Rejonowy zwrócił uwagę dokonując oceny zeznań świadków K. R. i A. R. w zakresie ich wiarygodności dokonując dogłębnej analizy w tym zakresie (k. 450 - 450v uzasadnienia).

W okolicznościach sprawy, brak jest podstaw, aby ktoś inny poza oskarżonym mógł rozesłać przedmiotowy film. W związku z tym niezasadne okazało się kwestionowanie zeznań pozostałych świadków - K. R., J. W., P. W. i M. O. z uwagi na jedynie brak obejrzenia przedmiotowego filmu.

O wartości dowodu przesądza jego treść tj. treść zeznań- tak w aspekcie ich wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden przeprowadzony w sprawie dowód nie może być oceniany w oderwaniu od pozostałych. Tymczasem obrońca oskarżonego, wybierając po kilka okoliczności z zeznań każdego ze wskazanych przez siebie w zarzucie świadków podejmuje próbę podważenia prawidłowej oceny zeznań dokonanej przez Sąd Rejonowy.

<p>Niezasadność zarzutów związanych ze sferą oceny zgromadzonego materiału dowodowego skutkowałą również niezasadnością błędu w ustaleniach faktycznych, który ma charakter wtórny sprowadzające się w istocie do zanegowania sprawstwa oskarżonego. Stanowisko przedstawione w tym orzeczeniu aprobuje także Sąd Okręgowy w Siedlcach, stwierdzając, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd pierwszej instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, prawidłowe oraz mające pełne, mocne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne. Analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwala stwierdzić, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanych mu czynów.</p>		
Wniosek		
<p>Obrońca oskarżonego wniósł o: zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. N. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # <b>niezasadny</b></p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezasadność zarzutów podniesionych przez skarżącego		

skutkowała wniosków.	bezzasadnością
-------------------------	----------------

<b>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b>	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
<b>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b>	
<b>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 29 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 192/18 - utrzymany w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności zarzutów skarżącego wyrok należało utrzymać w mocy.	
<b>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

<b>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
<b>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b>		
1.1.	-----	<del># art. 439 k.p.k.-----</del>
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	<del># art. 454 § 1 k.p.k.-----</del>
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
<b>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>		
-----	-----	

<b>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
<b>6. Koszty Procesu</b>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
<b>II.</b>	<p>W niniejszej sprawie oskarżony był reprezentowany przez obrońcę ustanowionego z urzędu adw. B. B., który w apelacji wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów udzielonej pomocy prawnej wskazując, że nie zostały one pokryte w jakiegokolwiek części.</p> <p>Zgodnie z § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016 poz. 1714), Sąd ustalił należne obrońcy wynagrodzenie za obronę przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją w wysokości 420 zł, którą z uwagi na treść § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia, podwyższył o kwotę podatku od towarów i usług przy przyjęciu stawki podatkowej w wysokości 23% i łącznie zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. B. kwotę 516,60 zł wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p>
<b>III.</b>	<p>O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 kpk w zw. z art. 634 w zw. z art. 626 § 1 kpk uznając, że apelacja jest niezasadna i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł kosztów sądowych za postępowania odwoławcze zwalniając go od ponoszenia pozostałych wydatków i przejmując je w tym zakresie na rachunek Skarbu Państwa.</p>

**7. PODPIS**